

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL :

Pe un an : 24 lei
Pe 6 luni : 12 lei
Pe 3 luni : 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Soarta păcii în mîna popoarelor

Nici cînd n-a fost dorința mai fierbinte de a trăi în pace ca acum. Muncitori, plugari, cărturari care slujesc poporul, toți nizuiesc spre pace. Numai pacea dă răgaz omului să muncească. Oamenii au nevoie de pace așa „cum are nevoie spicul de căldură și de ploaie ca să poată da rod”. Numai cine n-a cunoscut ororile războiului nu știe ce însemnează pacea. Pentru aceasta e de ajuns să ne gîndim la dezastrele grozave ale ultimului război mondial: bărbați despărțiți brutal de soții, și copii de mamele lor, frații și surorile lor. „Orașe pustiite, case fumegînde, mama jelindu-și copiii uciși, invalizi cutreerînd drumuri, orfani și văduve cu fețele împietrite. S-au frînt de durere multe inimi. Iubirea a făcut loc urei. Omucideri în masă, s-a vărsat cu o poftă de pradă sîngele celor buni, floarea popoarelor a fost decimată. S-au prăbușit oameni care nici nu știau bine de ce li s-a luat tînașa viață”.

Sînt abia cîțiva ani de cînd s-a sfîrșit cel mai crîncen război pe care l-a cunoscut omenirea. Il numim „cel mai crîncen” din războaie nu pentru că au participat cele mai multe țări și pentru că a dat un număr atît de considerabil de morți ci și pentru grozăviile pe care le-a produs. După calculele unui economist „sumele cheltuite pentru ducerea ultimului război mondial ar fi fost suficiente pentru a se construi fiecărei familii de pe întreg pămîntul cîte o casă cu 5 camere, și în fiecare localitate cu peste 15.000 locuitori cîte un spital avînd întreținerea asigurată pe 10 ani”.

Dezvoltarea tehnicii a adus considerabile transformări în purtarea războiului. Efectele pe care le au noile invenții nucleare sînt atît de complexe și de uimitoare încît amenință civilizația întregului pămînt.

Există oameni pentru care războiul este o afacere rentabilă. Aceștia sînt marii capitaliști, care caută tot felul de ocazii care să le dea puțință să-și sporească averile. Nu numai goana după profit îi împinge pe acești oameni spre războaie, ci și criza economică, care zguduie toate țările capitaliste și care face ca milioane de oameni să nu afle de lucru. Azi războiului i se poate pune stavilă, pacea poate fi menținută în detrimentul unui mare dezastru al omenirii, războiul. Țările socialiste luptă pentru coexistența pașnică. Ele își

făuresc o viață nouă. Spre acest scop au nevoie de pace. Și interesul altor țări cere să fie menținută pacea. Forțele păcii sînt mult mai puternice, pentru că ele numără peste un miliard de oameni, cea mai mare parte din locuitorii pămîntului. Puterea țărilor iubitoare de pace e mare și ea crește mereu. Însăși oamenii de știință din țările capitaliste au rămas mirați de succesele dibîndite de către țările lagărului socialist și al păcii. Climatul prielnic al progresului este pacea. Cine nu apără pacea se ridică împotriva lui Dumnezeu și împotriva oamenilor, pentru că împiedecă realizarea fericirii. Știința și tehnica trebuie puse în slujba păcii și fericirii. Numai omul mulțumit de condițiile în care muncește își poate închina știința unor țeluri pașnice, fericirii. Orînduirea socialistă oferă acest climat propriu forțelor creatoare pentru că pacea și socialismul sînt nedespărțite. Țările socialiste au la îndemîna imense bogății, ele nu cheltuiesc pentru înarmare. Ele reprezintă bastionul păcii și cuprind 35% din populația lumii. De ex. mărețul triumf al geniului uman, zborul spre lună, n-a putut fi realizat într-un stat capitalist, nici spărgătorul de ghiață cu motor atomic, o altă măreață faptă închinată păcii.

Ceea ce a spus N. S. Hrușciov e foarte adevărat: „Războiul nu făgăduiește nimănui nimic bun, pacea este spre folosul popoarelor”. Viața ne este dată ca s-o trăim, războiul este o crimă împotriva vieții. Un apărător al păcii trebuie să dovedească cu fapte că slujește vieții, silindu-se să îplinească îndatoririle față de patrie și să fie un izvor de învățăminte pentru toți. Să arate că marile înfăptuiri sînt posibile numai într-un climat de pace. Să știe toți că din 23 August 1944 poporul nostru și-a afirmat voința de propășire. Cetățeanul are de acum legi simple și pe înțelesul tuturor și nu legi prin care nu te puteai descurca decît cu ajutorul unui conțencios. Armata în care tînașul era condus de plînsul și jalea mamelor, de înjurăturile și blestemul fraților, a devenit o școală de civilizație, pe care o iubește și nu o închisoare de care să se teamă feciorii. Lichidarea analfabetismului, sprijinirea avîntului creator au devenit realități. Am învățat să fabricăm noi singuri medicamente. Pentru prima dată în istoria țării noastre producem în fabrici construite de

noi articole de uz public. Combinatul Poligrafic „Casa Școlii” se numără între cele mai moderne combinate din lume. Prin culturalizare, prin accelerarea industrializării, prin electrificare, prin brigăzile de construcție și politica economică, prin acțiuni patriotice, productivitatea s-a ridicat la înălțime. Pe întinsul țării s-au construit orașe noi, în abia 10 ani s-a adus asupra țării o înnoire fără pereche. Realizări frumoase sînt și în Biserică. S-au scos din ruină monumentele vechi. Statul a luat măsuri de restaurare și s-au reparat din nou mănăstiri vechi. Munca pașnică a poporului nostru a realizat în anii de la eliberare progrese mai mari decît în zeci și zeci de ani de stăpînire a burgheziei, pentru că a lupta pentru pace înseamnă a munci fără preget pentru înflorirea Patriei.

Vremurile și înnoirile de azi ne dau prilej să verificăm cît de binefăcătoare este pacea. N-a fost nicicînd mai fierbinte dorința de pace. Milioane și milioane de oameni au nevoie de pace.

Crezînd cu tărie în împlinirea mesajului divin: „Pe pămînt pace și între oameni bunăvoire” credincioșii Bisericii noastre nu vor precupeți strădaniile lor în lupta pentru pace și vor aduce contribuții efective la consolidarea binelui în lume.

Prof. N. Neaga

O „fabrică de carne”

În apropiere de Alma-Ata, în R. S. S. Kazahă, e dată în exploatare prima parte a unei mari ferme automatizate pentru creșterea vitelor — o adevărată fabrică de carne. La această fermă toate procesele legate de îngrijirea și deservirea vitelor sînt îndeplinite de instalații automate. De exemplu, mecanismele care transportă nutrețurile de la magazie și secția de preparare spre troace, intră în funcție și se opresc automat, după necesități. În sectorul unde se cresc porci. 3000 de animale sînt supravegiate de un singur om. În sectorul vacilor de lapte hrănirea se face într-o încăpăre specială, bine aerisită, iar mulgerea în alta, înzestrată în acest scop. Înlăturarea gunoii se face, de asemenea automat, cu transportoare cu relete. Pentru deservirea a 400 de vaci nu sînt necesari mai mult de 7 oameni.

S-a calculat că în sectorul pentru creșterea porcilor prețul de cost al cărnii se reduce de 2,8 ori, iar la producția de lapte cheltuielile se reduc de 2,5 ori.

Solidaritatea omenească în Sf. Scriptură

Dumnezeu a sădit în firea omului o sete nestinsă după viețuire împreună cu semenii săi și de dăruire pentru alții. De aceea, păstrarea existenței sau a vieții omenești și împlinirea ei întru totul se poate face numai prin împărtășirea frățască din bunul comun agonisit de toți și prin dăruire largă pentru semenii, adică prin solidaritatea sau frățietate omenească.

Arătarea vie, adică prin fapte și nu prin vorbe goale, a iubirii de aproapele prin dăruirea de sine pentru altul, este dovada iubirii față de Dumnezeu, pentru că — așa cum spune cu drept cuvânt Sf. Apostol și Evanghelist Ioan — nu putem iubi pe Dumnezeu pe care nu-l vedem, dacă nu iubim pe aproapele nostru, pe care-l vedem.

Cel mai înalt grad de dăruire pentru altul îl întručujează Mîntuitorul. El ne-a dat cea mai măreață pildă de solidaritate frățască. Nu-i de mirare atunci, că întreg duhul învățaturii Sale stăruie atît de puternic pentru solidaritate și sprijinire reciprocă. El se ridică hotărît împotriva egoismului, adică a iubirii și a grijii numai de sine însuși, care este cea mai mare piedică împotriva solidarității frățesti, și trezește simțul de dăruire pentru semenii prin propovăduirea — ca cel mai de seamă adevăr al învățaturii Sale — iubirii de Dumnezeu și de aproapele (Mt. XIX, 19; XXIII, 39; Lc. X, 27; In. XIII, 34—35).

Culmea neasemuitei Sale dăruiri de Sine pentru alții, o înfăptuiește Mîntuitorul prin moartea Sa pe Cruce. Căci prin aceasta a scris cu sîngele propriei Sale ființe cuvintele: „Mai mare dragoste decît aceasta nimeni nu are ca viața lui să și-o pună pentru prieteni” (In. XV, 13).

Aceasta fiind atitudinea Mîntuitorului, nu-i decît un lucru firesc faptul, că ideea de solidaritate omenească e firul roșu care străbate întreaga învățătură și întreg duhul Creștinismului. De fapt, coloana vertebrală a crezului și înfăptuirii creștine stă rezemată pe pilonii ideii de solidaritate omenească.

Din ideea că toți creștinii formează un trup sau un mare organism, adică un mănunchi de mădulare care au rosturi diferite dar sînt nevoite să se sprijinească unele pe altele, Sf. Apostol Pavel desprinde datoria lor (adecă a creștinilor) de a se iubi și ajuta reciproc (vezi Rom. XII, 4 și urm.; I Cor. XII, 12; Efes. IV, 25; I Tesal. IV, 9 și urm.; V, 15; Filip. II, 2 și urm.). Prin biruirea egoismului (I Cor. X, 24; XIII, 5; Rom. IV, 3; Filip. II, 4), insul trebuie să fie gata a aduce jertfe în favorul întregului pe care îl formează obștea și al intereselor înalte, căci interesele obștești trebuie să stea mai presus de cele ale insului. Strînsa întrepătrundere dintre interesele celor ce formează o obște cere ca prisosul celor avuți să se reverse în dăruire de sine pentru alții, spre a umplea golul celor lipsiți în așa măsură, încît toți să fie „deopotrivă”, ca „să fie potrivire” (II Cor. VIII, 13—14). Cei ce cîștigă prin muncă mai mult decît le trebuie, să facă milostenie din prisosul lor (Efes. IV, 28).

Toate aceste învățături și îndemnuri au fost pilduite în chip grăitor de către Sf. Apostol al Neamurilor, fie prin uriașa muncă misionară pe care a desfășurat-o în colaborare cu tovarășii săi de propovăduire și pe care a pus-a cu totul în slujba

interesului suprem al obștei, fie prin munca cu brațele a împletirii de corturi, întru care a ostenit și pentru a nu îngreuna obștea cu cele necesare traiului său de fiecare zi.

Urmînd în felul acesta pilda dată de Domnul nostru Iisus Hristos, Sf. Apostol putea să spună despre sine: „...și eu — tuturor mă străduiesc să plac, căutînd nu folosul meu, ci folosul celor mulți” (I Cor. X, 33). De aceea, putea să și dea îndemnurile următoare: „datori sîntem noi cei tari să purtăm slăbiciunile celor fără putere” (Rom. XV, 1); „Nimeni să nu caute ale sale înlesniri, ci fiecare pe ale aproapelui” (I Cor. X, 24); „Să nu caute nimeni numai ale sale, ci fiecare și de ale altuia” (Filip. II, 4); iar mult iubitului său ucenic Timotei îi scrie: „Poruncește-le să facă ce este bine, să se înavuțească în fapte bune, să fie darnici, să fie cu inima largă” (I Tim. VI, 18).

Călcînd pe urmele Mîntuitorului, primii creștini s-au lăsat adînc pătrunși de duhul solidarității frățesti. Dovadă grăitoare și de netăgăduit despre acest lucru, este purtarea cu adevărat frățască a celor dinții creștini din Ierusalim, pe care Faptele Apostolilor ne-o înfățișează astfel: „Și stăruiau în învățatura Apostolilor și în viața frățască (II, 42) ...Iar toți cei ce credeau erau laolaltă și aveau toate de obște. Și-și vindeau moșiile și averile și le împărțeau tuturor, după cum avea nevoie fiecare (II, 44—45). ...Și o singură inimă și un singur suflet era în mulțimea celor ce credeau și nici unul nu zicea că din a sa avere este ceva al său, ci totul le era de obște... și nimeni dintre ei nu era lipsit, fiindcă toți cîți stăpîneau țărini sau case le vindeau și aduceau prețul celor vîndute și-l puneau la picioarele Apostolilor. Și se împărțea fiecăruia după cum avea fiecare trebuință” (IV, 34—35).

Din talmăcirea dreaptă a acestor spuse ale Sf. Scripturi, se desprinde faptul că primii creștini din Ierusalim prefăceau în viață porunca Mîntuitorului de a iubi pe semenii ca pe tine însuși. Din această iubire țîșnea simțămîntul de frățască solidaritate, care se arăta în fapte de ajutorare reciprocă potrivite cu împrejurările și cu nevoile date. Pilda vie pe care ne-o dau primii creștini, este un îndemn puternic la solidaritate în cele bune după posibilitățile și după nevoile legate de împrejurările date.

Mișcător și înălțător este și cazul de la Mc. II, 1—12 prin larga dăruire pentru altul pe care o cuprinde. Măreția tabloului zugrăvit aici o dau cu deosebire două momente: primul — solidarizarea celor patru inși cu slăbănogul din Capernaum și purtarea lui cu patul pînă în casa în care propovăduia Iisus; al doilea — vindecarea minunată a slăbănogului de către Mîntuitorul, care s-a săvîrșit pentru „credința lor” (v. 5), ceea ce pune în lumină prețul dat de Iisus înfrățirii la necaz dintre slăbănog și cei patru semenii ai săi.

Viața frățască a primilor creștini a fost modelul de viață pentru toate generațiile de creștini ce au urmat după ei. Tăria și felul cum a fost urmat acest exemplu a atîrnat nu numai de nivelul vieții creștine, ci și de împrejurările date, adică de nevoi și posibilități.

Dovadă despre aceasta stă faptul, că uneori cîte doi sau trei creștini se adunau

cîtva timp la muncă în comun (vezi Fap. Ap. IX, 43; I Cor. IX, 6), precum și că întreaga lucrare misionară a Creștinismului s-a făcut printr-o împreună lucrare frățască. Nu încapă nici o îndoială, că și acestei colaborări strînse dintre creștini se datorește nu numai repede răspîndire a Creștinismului, ci și alte înfăptuiri ale sale care au atras luarea aminte a lumii de atunci asupra lui.

Dar dovada deosebit de grăitoare a solidarității creștine frățesti au fost agapele (mesele comune ca mărturie a iubirii dintre toți creștinii fără deosebire de nici un fel) și casa comună. Primele aveau nu numai însușirea unor săvîrșiri pur bisericesti, ci și o însușire economică-obștească: cei ce luau parte la ele aduceau cîte ceva din proviziile lor, spre a întregi masa întreținută de obștea creștină. Cea de a doua era întreținută din daniile benevole ale credincioșilor și arată, tot așa de bine ca și primele, dăruirea de sine din acea vreme. Ea este sîmburele din care au răsărit, în veacurile următoare, numeroasele și diferitele societăți creștine de într-ajutorare reciprocă, printre care un loc de frunte avea Vasiliada, adevărată cetate a solidarității creștine frățesti ridicată de către Sf. Vasile cel Mare.

Se cuvine ca și noi, creștinii de azi, să muncim cu rîvnă și spor pentru binele obștesc.

C. Sîrbu

Sfîntul Ioan Botezătorul

Încă din vechime, Biserica noastră cinstește de trei ori în cursul unui an amintirea Sf. Prooroc Ioan Botezătorul și anume la 7 ianuarie cînd numele Sf. Ioan este pomenit, fiind pus în legătură cu Botezul Domnului, la 24 iunie, Nașterea Sf. Ioan și la 29 august, Tăierea capului Sf. Ioan Botezătorul.

Acest lucru își are explicația în faptul că Sf. Ioan Botezătorul este cel mai mare Prooroc al Vechiului Testament, un om decît care mai mare pînă la venirea Mîntuitorului Iisus Hristos nu a fost „dintre cei născuți din femei” după cum chiar Domnul ne spune (Matei 11, 11).

Sf. Ioan Botezătorul este singurul Profet care a avut cinstea să fie prevestit cu mult înainte de nașterea sa. Căci despre el grăiește Profetul Isaia atunci cînd spunea cu mai multe sute de ani înainte de Nașterea Sf. Ioan: „Un glas strigă în pustie: Gătiți calea Domnului, drepte faceți în loc neumblat cărările Dumnezeului nostru. Toată valea se va umplea și tot muntele și dealul se va pleca și vor fi cele strîmbe drepte și cele colțuroase căi netede” (Isaia 40, 4—5), arătînd astfel lucrarea Inaintemergătorului Domnului și anume aceea de pregătire a lumii pentru primirea lui Mesia. Profetul Isaia, luminat fiind de Duhul Sfînt, ia această imagine din obiceiul vremii, cînd toate drumurile erau netezite și reparate atunci cînd se aștepta vizita unui om mai de seamă. Mai direct, despre Sf. Ioan Botezătorul vorbește Profetul Maleahi atunci cînd zice: „Iată, eu trimit pe îngerul meu și va găti calea înaintea feții mele” (Maleahi 3, 1).

Dar Sf. Ioan Botezătorul a fost mare și prin altceva.

El a fost mare prin părinții săi: preotul Zaharia și soția lui Elisabeta, care „erau drepti înainte de Dumnezeu, umblînd fără prihană întru poruncile și îndreptările Domnului”, după cum ne spune Sf. Evanghelist Luca (Luca 1, 6). Ioan a moștenit această dorință și rîvnă a părinților lui de a trăi după voia lui Dumnezeu. Aceasta cu atît mai mult cu cît Sf. Ioan este un copil al rugăciunii, căci părinții lui erau bătrîni atunci cînd a fost născut. Nașterea lui fiind anunțată lui Zaharia, tatăl său, de către îngerul Domnului.

Sf. Ioan a fost mare prin înfățișarea lui și prin viața lui întreagă, care a fost bine plăcută lui Dumnezeu și de folos semenilor săi, poporului său din care făcea parte, care alerga la el și care-i urma sfaturile. Pentru a se întări și a se pregăti mai bine pentru lucrarea pe care o avea de desfășurat, Sf. Ioan o bună parte a vieții sale a petrecut-o retras în locuri mai neumblate, nu departe de satul său natal Ain Karim, localitate situată cam la 7½ km de Ierusalim. Imbrăcămintea lui era simplă, ca a tuturor proorocilor dinaintea lui, fiind făcută din păr de cămilă. Hrana lui era de asemenea simplă: miere sălbatică și lăcuste. Acestea erau și sînt și astăzi alimentele oamenilor săraci din părțile acelea precum și din Africa, mai ales în vreme de secetă. Lăcustele se consumă fiind uscate, prăjite și sărate, sau se macină, transformîndu-se în făină, din care se face un fel de piine.

Dar Sf. Ioan Botezătorul a fost mare cu deosebire prin misiunea sa pe care a primit-o de la Dumnezeu și anume aceea de a fi Inaintemergător și botezător al Fiului Său, al Mîntuitorului nostru Iisus Hristos. Despre această misiune a Sf. Ioan, îngerul Domnului grăiește astfel tatălui său Zaharia: „Vei avea bucurie și veselie și mulți se vor bucura de nașterea lui, căci va fi mare înaintea Domnului, și pe mulți din fiii lui Izrail îi va întoarce la Domnul Dumnezeu lor și el va merge înaintea Domnului cu Duhul și cu puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților spre fiii lor și pe cei neascultători la înțelepciunea dreptăților, ca să gătească Domnului popor pregătit” (Luca 1, 14—17). Sf. Ioan și-a împlinit cu cinste această misiune, prin viața sa curată și prin învățătura sa.

Învățătura Sf. Ioan Botezătorul a fost în mic învățătura Celui ce „nu era vrednic să-i dezlege nici încălțăminte de picioare”, și anume dragostea de Dumnezeu și dragostea de aproapele. Căci cuvîntul: „pocăiți-vă”, cu care Sf. Ioan și-a început activitatea, sau „metanoite” — cum sună acest cuvînt în limba greacă — nu înseamnă altceva decît întoarcerea sinceră la dragostea lui Dumnezeu, adîncă transformare lăuntrică, schimbarea în bine a vieții, redeschimbarea conștiinței pentru a cunoaște și a simți greutatea păcatelor de tot felul și luarea hotărîrii de a duce o viață cinstită, curată, după voia lui Dumnezeu. Pregătiți astfel, oamenii înțelegeau mai bine învățătura Domnului a cărui cale o pregătea Ioan și a cărui muncă o ușura. Sf. Ioan pretindea tuturor ca: „Cel ce are două haine să dea și celui ce nu are și cel ce are bucate să facă asemenea”. Vameșilor, care erau mari jefuitori ai mulțimilor, le pretindea ca „nimic mai mult să nu cereți decît vă este rînduit vouă”, iar soldaților, care, profitînd de situația lor de mercenari, făceau multe abuzuri, le cerea: „Pe nimeni să nu asupriți, nici să clevețiți și să fiți îndestulați cu leafa voastră”. Pe saducheii și fariseii care veneau la el să se boteze numai de ochii lumii, fără să dovedească o pocăință sinceră în schimbarea felului lor de viață, Sf. Ioan îi ceartă cu cuvintele: „pui de năpîrci” (Matei 3, 7). Dar nu numai pe aceștia, ci Sf. Ioan Botezătorul îl muștra și pe Irod tetrarhul „pentru Irodiada, femeia fratelui său, și pentru toate relele pe care le făcea Irod”, după cum ne spune Sf. Luca (Luca 3, 19).

Irod Antipa este cel mai mic dintre cei doi fii pe care Irod numit Cel Mare — pe care-l cunoaștem din vremea nașterii Mîntuitorului — i-a avut cu samarineanca Malteche, al doilea fiu — cel mai mare — fiind Arhelau. După moartea tatălui său, Irod Antipa primește spre stăpînire Galileia și Perea. Era viclean, ambițios și iubitor de fast ca și tatăl său. Mîntuitorul îl caracterizează foarte potrivit cînd îl numește: vulpe (Luca 13, 32).

Din calcul politic Irod Antipa se căsătorește cu fiica lui Aretas, regele arabilor, pe care, mai tîrziu, o alungă pentru a se căsători cu Irodiada, soția lui Filip, frate vitreg a lui Irod. Filip, după mărturia istoricului evreu de acum 2000 de ani,

Iosif Flaviu, trăia la Roma, fiind dezmoștenit de tatăl său. Din cauza acestei căsătorii care era împotriva legii mozaice și a bunului simț, precum și pentru alte multe fărădelegi pe care regii știu să le facă, Irod nu era iubit de popor. Pentru imoralitatea sa, Irod este certat și de Sf. Ioan Botezătorul, fapt care atrage mai ales furia Irodiadei, din care pricină, cu ajutorul saducheilor și fariseilor, Ioan este închis în cetățuia Maherus, așezată la răsărit de Marea Moartă, la granița Perei cu Arabia. Cu ocazia unui ospăț, prilejuit de ziua nașterii lui Irod, acesta dă capul lui Ioan drept răsplată pentru un dans executat la petrecerea lui plină de beție de către Salomeea, fiica Irodiadei. Așa s-a stins, mucenicește, Sf. Ioan Botezătorul, pentru vina că a cerut regelui și mai marilor vremii să trăiască după buna cuviință și pentru binele supușilor lor.

În anul 36 d. Hr., pentru a se răzbuna, Aretas atacă și învinge pe Irod în lupta de la Gamala. Iudeii au văzut în această înfrîngere rușinoasă o pedeapsă dumnezeiască pentru uciderea lui Ioan. Pe la anul 40 d. Hr., pe vremea împăratului Caligula, Irod își pierde tronul, fiind exilat în Lugdun (Galia). Numele lui Ioan însă a rămas mare înaintea lui Dumnezeu și a creștinilor, care i-au adus cîntări ca acestea: „Pe Mergătorul înaintea lui Hristos, pe Botezătorul și Proorocul să-l cinstim credincioși cu curată conștiință, ca pe un mucenic cu totul adevărat al Mîntuitorului, că nebunia lui Irod muștrînd, capul i s-a tăiat”.

Cea mai frumoasă cinstire pe care i-o putem aduce și noi, creștinii de astăzi, Sfîntului Ioan Botezătorul, cu prilejul morții sale, este aceea de a lua aminte la viața și învățăturile acestui prooroc, trăind după voia lui Dumnezeu, în viață curată și cinstită, în muncă și în pace cu noi și cu toți oamenii, pentru binele tuturor.

Diacon Gh. Papuc

Sfîntul Ioan Gură de Aur despre cercetarea de sine

Ridicîndu-ne din pat, îndată să ne reculegem și înainte de a păși la trebi sau de a începe să facem vreun lucru personal sau public, să ne cercetăm pe noi înșine, spre a vedea ce este bine și ce este rău, ce trebuie să vorbim și ce trebuie să ocolim, ca în felul acesta cumpănind binele să nu ne risipim în deșert. Lucrul acesta să-l avem în vedere în tot ce avem să facem. El ne obligă să ne cercetăm conștiința și în fața ei să aducem cuvîntul gurii noastre și tot ei să-i dăm spre cercetare faptele și amintirile noastre spre a ne arăta ce este cuviincios și ce este vătămător din cele ce avem de gînd să facem.

Tot ea ne va spune care cuvînt rostit e supărător și defăimător spre vrăjibă, care privire se mișcă cu nerînduială, care gînd ne aduce vătămăre dacă-l vom da pe față prin vorbă sau faptă. Urmînd îndemnul conștiinței ne vom da seama cîte pagube neprevăzute vom avea dacă nu vom curma răul dintr-o dată și iarăși ce sporire vom avea din vorbe bine chibzuite. În locul vorbelor rele să unelțim vorbe bune, în locul părerilor și închipuirilor deșarte să avem milă și bună cumpănire. Dacă vom înțelege să fim la locul nostru, nici o patimă nu ne subjugă, ci năzuind spre cele bune vom socoti cum să ajutăm pe semenul nostru. De vom cîștiga deprinderea să nu rostim nici un cuvînt fără rost, nici o faptă fără judecată, atunci seara cînd sîntem în așternut nimic din cele ce am vorbit sau făptuit peste zi nu ne va supăra, fiind pe calea cea bună și împăcați cu noi înșine. Iar de am greșit fiind apăsăți în conștiință, ni-e și silă să ne întoarcem spre noi înșine, din cauza păcatului care ne-ă umplut mințile, fiind muștrați de propria noastră judecată, care ne cere socoteală, și nu ne lasă în pace. Spre a ne da seama de cercetarea conștiinței să auzim ce spune psalmistul: „cugetați în inimile voastre, în așternuturile voastre și vă potoliți”. Ps. III, 4.

Drept aceea, toate cele săvîrșite peste zi cu știință și voință, fie din întîlnirile cu prietenii, fie din necazurile și supărările copiilor, sau din mulțimea grijilor, să le aducem înainte spre cercetare. Toate acestea avîndu-le în vedere să ne dăm seama de toate către seară și dorind de odihnă să le aducem înaintea judecării lui Dumnezeu și Lui să-I cerem milă mai înainte de judecata cea de obște”.

Acest cuvînt al Sfîntului Ioan Gură de Aur ne cere conștiință trează, o cercetare amănunțită dimineața și seara asupra vieții noastre, o atenție stăruitoare asupra faptelor noastre ca în orice împrejurare ne-am găsi să știm lucra spre binele și folosul semenului și al nostru, spre binele tuturor.

Cuvîntul e simplu, dar plin de învățatură. El ne dă să înțelegem că fără purtare conștiincioasă nu e chip de îmbunătățire nici a vieții personale și cu atît mai puțin a vieții aproapelui nostru. Tot ce facem să facem cu conștiință curată și doritoare de tot binele slujind fericirii obștești.

Pr. S. Popescu

Cu pace Domnului să ne rugăm

Pacea este bunul cel mai de preț al vieții.

De aceea, omul trebuie să trăiască în bunăvoire cu semenul său, știind că numai în acest climat al păcii, poate să se dezvolte și să prospere.

Lumea cinstită vrea azi coexistența pașnică și colaborarea între oameni, prin dezarmare generală și totală, găsind unic mijloc de reglementare a problemelor litigioase dintre popoare, calea tratativelor, problemă problemelor internaționale (Mat. 18, 16).

Evanghelistul Vechiului Testament, marele Isaia Proorocul, îndeamnă ca industria de armament să se transforme în industrie de pace, din ascuțitele, tăioasele și nemiloasele fiare ale lăncilor, sulitelor, săbiilor, să facem unelte pașnice agricole: pluguri, sape, seceri, coase, în slujba înfloririi progresului și civilizației lumii (Isaia 2, 4), sau cum am zice azi din tunuri și alte arme să turnăm tractoare, strunguri, locomotive, etc.

Cerem război războiului, prin hărnicie și întrecere pașnică, pentru fericirea copilașilor noștri dragi și păstrarea cuceririlor dobîndite pînă acum de poporul muncitor.

Mîntuitorul Hristos, în nenumărate rînduri, slătuiește la pace, fericind și socotind pe făcătorii de pace ca fiii Săi (Mat. 5, 9).

Numai pacea aduce mulțumirea vieții, omul putîndu-se astfel urca prin muncă tîhnită pe piscul însoțit al unui trai de nivel mai înalt. Ortodoxia, în general, în frunte cu sînta Biserică Rusă, s-a înrolat de la început sub steagul luptei active pentru pace.

Deasemeni, nici sînta Biserică ortodoxă romînă nu a lipsit din acest front, trimițînd la soboarele popoarelor pentru pace exponenți ai săi încercați.

Sfîntul Sinod a redactat diferite pastorale de pace către cler și credincioși, iar clerul la rîndu-i a rostit predici și a susținut cateheze de mobilizare a credincioșilor, în uriașa activitate a partizanilor păcii.

Popoarele lumii cer pace. Sînta noastră Biserică strămoșească rămîne alături de popor, cerînd deapururi „pe pămînt pace și între oameni bunăvoire”, izvorîte din iubire și dreptate socială.

Fă-ne, o, Doamne Iisuse, să vedem în semenul nostru din orice țară ar fi el, de orice culoare ori rasă, de orice filozofie sau credință religioasă, un frate iubit al nostru.

Ca astfel bucurîndu-ne de binefacerile păcii, „cu pace Domnului-să ne rugăm”.

Preot V. I. TOMESCU

Curățire de păcate

„Precum M-a trimis pe Mine Tatăl și Eu vă trimit pe voi. Și grăind aceasta a suflat și le-a zis: Luați Duh Sfânt; Căroră veți ierta păcatele le vor fi iertate, căroră le veți ținea, vor fi ținute“.

(Ioan 20, 21—23)

„Dumnezeu vrea ca toți oamenii să se mintuiască“ (I Tim. 2, 4). Așa ne învață Sf. Apostol Pavel și așa se vede și din întreaga operă a mintuirii, cum dintru început de când omul a fost scos din rai, Dumnezeu s-a îngrijit de mintuirea lui, trimițând în urmă chiar pe „Fiul Său Unul-Născut, pentru ca oricine crede într-însul să nu piară, ci să aibă viață veșnică“ (Ioan 3, 16). Dar omul, în viața lui greșete și păcătuiește. „Cine spune că nu păcătuiește se amăgește pe el însuși și adevărul nu este cu el“ (I Ioan 1, 8). Și acest păcat îi atrage pedeapsa, moartea sufletească — încît dacă ar fi după păcatele pe care le facem, nu știm cîți s-ar mintui. Dar Dumnezeu prin puterea și iubirea Lui, spală aceste păcate — căci prin botez, cînd fiecare se îmbracă întru Hristos, sintem curățiți de păcat. Creștinul se îmbracă în haina dreptății, care e curată, fără nici o pată.

Din viața de toate zilele știm însă, că dacă te primenești cu o cămașă curată, după o zi, două sau o săptămînă, oricît te-ai feri, nu se poate să nu se murdărească. Mama bună văzînd-o murdară o cere să o spele. Mama rea, poate vitregă, își lasă fiul să umble murdar, dîndu-i mereu sfat să se ferească de murdărie, sau zicînd că e destul de curat.

Ce se întîmplă cu hainele și cu trupul se întîmplă și cu sufletul. Oricît te-ai feri, tot greșești. Sfînta Scriptură spune că și dreptul poate greși de șapte ori în zi. Aceste păcate adunîndu-se pe zi ce trece, se întinează haina sufletului în așa măsură, dacă nu se spală, încît fiecare păcat adăugat, nu-l mai cunoști că e încă o pată pe haina deja prea murdară — conștiința e întunecată.

Biserica însă, întemeiată de Iisus Hristos este o mamă bună și nu vrea să te lase plin de întinăciunea păcatului. Ea te-a îmbrăcat cu haină curată la Sf. Botez, ea vrea să ți-o spele din nou cînd e nevoie. O mamă rea, vitregă, cum e o sectă, poate te-ar lăsa, poate ți-ar da pedepse grele, pentru că ai murdărit-o, te-ar judeca aspru, dar ți-ar lăsa-o tot așa, căci poate că n-are apă, pentru că n-are izvor.

Biserica ortodoxă însă, în care curge neîntrerupt izvorul harului, te chiamă să te dezbraci de haina păcatelor prin pocăință și Iisus Hristos prin Biserică ți-o va spăla, iertîndu-ți păcatele.

Cum și de unde această putere? „Precum M-a trimis pe Mine Tatăl și Eu vă trimit pe voi și grăind aceasta a suflat și le-a zis: Luați Duh Sfânt, căroră veți ierta păcatele le vor fi iertate, căroră le veți ținea, vor fi ținute“ (Ioan 20, 21—23). Cum vedem de aici, Domnul nostru Iisus Hristos a fost trimis de Tatăl și tot de către Tatăl i s-a dat și toată puterea în cer și pe pămînt (Matei 28, 19). Dar dacă El a fost trimis și i s-a dat toată puterea, — după ce-și împlinise misiunea, El trebuia să plece, să se înalțe cu trupul la cer. În urma Lui rămînea Biserica pe care o întemeiase, rămîneau apostolii. Lor le dădea acum puterea, pe ei îi trimitea, precum îl trimisese și pe El Tatăl. Care era aceea putere pe care le-o dădea? Puterea de a ierta păcatele. Le mai spusese odată că în numele Lui să se propovăduiască pocăința și iertarea păcatelor (Luca 24, 47). Deci apostolii din acest moment aveau puterea de a ierta păcatele. Le-a mai dat și alte puteri: de a propovădui, de a boteza (Matei 28, 19). Dar după ce au murit ei trupește, oare a încetat această putere? NU! Ea a rămas lucrătoare în Biserica Domnului. Dacă ar fi încetat această putere ar fi încetat și Biserica, ar fi încetat și puterea de mintuire, căci mintuirea nu se poate face fără iertarea păcatelor și doar încă de la nașterea Domnului se spune că „El va mintui poporul Său de păcate“ (Matei 1, 21). De aici se vede că

de Biserică e legată și puterea iertării păcatelor. Cum? Tatăl a trimis pe Fiul, care a avut această putere. Fiul, cum vedem (Ioan 20, 21—23), cînd se pregătește să plece o dă apostolilor. La fel au făcut și apostolii. Au dat-o urmașilor lor, episcopi și preoți, prin punerea mîinilor, adică prin slințire, căci „nimeni nu-și ia singur cinstea aceasta“ (Evrei 5, 4).

Deci de la Hristos, care este izvorul iertării este un riu mare, care curge fără întrerupere: harul iertării păcatelor. Acest riu îl inchiupie în mod văzut epitrafirul, care arată și trimiterea, succesiunea și puterea și care este în același timp și jugul lui Hristos. De aceea se și pune pe grumazul preotului, iar cînd se spovedește credinciosul, peste capul lui, peste care curge acest riu al iertării.

Iată cum Hristos, iată cum Biserica Lui, care e mamă bună pentru toți credincioșii care-i sînt fii, spală păcatele fiecăruia. De aceea fiecare credincios, să-și aducă aminte cum și-a înfinat haina Sf. Botez, să-și arate cu părere de rău păcatele sub epitrafirul preotului și preotul trimis fiind și avînd puterea, în numele lui Hristos îl va spăla de păcatele făcute, căci și lui i s-a spus prin Sf. Apostoli: „Luați Duh Sfânt, căroră veți ierta păcatele vor fi iertate“. Pr. IOAN GRAURE

Sfaturi pentru viața credincioșilor

(Mt. VI, 22—33)

Pericopa evanghelică de la Mt. VI, 22—23 este o parte din Predica de pe munte a Mintuitorului. În aceasta, Domnul nostru Iisus Hristos ne arată care trebuie să fie atitudinea (purtarea) credincioșilor față de bunurile pămîntești.

În cele mai dinainte, Mintuitorul a arătat celor ce îl ascultau, cum trebuie să fie dusă viața credinciosului spre a-i fi de folos duhovnicesc. În strînsă legătură cu aceste povățuiri, Mintuitorul găsește nimerit să arate cum trebuie să se poarte credinciosul față de bunurile pămîntești. Acest lucru îl socotește cu atît mai de trebuință, cu cît mulți dintre iudeii de pe vremea Sa socoteau că răsplata pentru o viață dusă după voia lui Dumnezeu, i se dă omului încă aici pe pămînt și stă din bunuri pămîntești. Ca să ferească pe credincioși de căderea într-o astfel de socotință, Mintuitorul arată că răsplata de aici, care stă din bunuri pămîntești, nu poate fi pusă alături de cea răsplată, pe care o poate avea un credincios în cer, pînă la cînd bunurile pămîntești sînt trecătoare și nu pot întemeia o fericire netrecătoare.

Avuția pămîntească poate consta din haine sau din lucruri scumpe, care cu timpul se distrug sau pot fi furate. Neputînd rămîne fără întrerupere în mîinile noastre, bunurile pămîntești nu sînt în stare să ne dea o fericire netrecătoare (v. 19—20). Pe lîngă aceasta, credinciosul care socotește că comoara sa stă în cele pămîntești, se alipește de acestea cu toată puterea ființei sale și nu mai are cuvenita înțelegere pentru alte bunuri (v. 21).

Așa fiind, Mintuitorul arată că nu-i fără însemnătate faptul, că credinciosul se alipește de cele pămîntești sau de cele cerești. Căci după cum rolul de luminător al trupului îl poate îndeplini ochiul omului numai dacă este limpede și sănătos, tot așa inima omului credincios este un îndrumător sănătos al vieții acestuia, dacă odată cu corespunzătoarea înțelegere pentru cele pămîntești, are și înțelegerea cuvenită pentru fericirea netrecătoare și dorește s-o dobîndească. Numai în felul acesta poate să și dobîndească de fapt această fericire (v. 22—23).

Nu poți sluji cu aceeași credințioșie și cu aceeași rîvnă și lui Dumnezeu și lui Mamona, adică duhului celui rău, pentru că deosebirea dintre ei este așa de mare, încît nimenea nu poate sluji amîndurora în aceeași măsură. Cu aceasta Mintuitorul n-a voit să spună, că prețuirea cuvenită a bunurilor pămîntești este neîngăduită credinciosului, ci numai că cel ce le iubește —

la îndemnul duhului celui rău — peste măsură, acela nesocotește bunurile cerești și nu se silește să le cîștige (v. 24).

Depănînd mai departe firul povățuirii sale, Mintuitorul spune: „nu vă îngrijiți pentru viața voastră ce veți mîncă, nici pentru trupul vostru ce veți îmbrăca“ (v. 25). El se gîndește la toți aceia, care cred că pe viitor nu-și mai pot susține viața, pentru că se tem că nu vor avea ce mîncă, ce bea și ce îmbrăca. O astfel de grijă nu ține seamă de legăturile credinciosului cu Dumnezeu și nici de ceea ce îi stă lui în putință să facă sau nu. Este o grijă care întrece măsura cuvenită și-i totodată lipsită de înțelepciune. Ea nu este tot una cu grija cea prevăzătoare și bine rînduită, care — fără să nesocotească legăturile credinciosului cu Dumnezeu și fără să treacă peste marginile a ceea ce se poate — caută în potrivire cu împrejurările și cu posibilitățile date, să-și facă rost de cele necesare pentru satisfacerea trebuințelor sale sufletești și trupești.

Această grijă bine chibzuită și rînduită cu ajutorul unei minți sănătoase, nu numai că nu-i interzică de învățătura creștină, ci este chiar recomandată. Astfel, Sf. Apostol Pavel scrie ucenicului său Tit: „acei ce au crezut în Dumnezeu să aibă grijă să se țină de fapte cinstite. Că acestea sînt bune pentru oameni și de folos“ (Tit III, 8). Temeiul acestui îndemn stă în faptul că trupul este parte de nedespărțit din firea omului: omul este întreg numai dacă în alcătuirea lui intră atît sufletul cît și trupul. Starea sufletului de după moartea trupului și pînă la învierea de obște, adică despărțirea lui de trup, este nefirească, după cum nefiresc este și păcatul, pricina acestei stări. De aceea, prin învierea de obște trupul este adus din nou la viață și împreună din nou cu sufletul, pentru ca împreună să ia parte la viața de veci.

Numai grija peste măsură și lipsită de înțelepciune este oprită de Mintuitorul. Acest lucru îl face din următoarele motive: Credinciosul nu trebuie să uite niciodată că stă sub scutul și ocrotirea lui Dumnezeu, care are și puterea și bunăvoința de a-l ajuta. De asemenea, credinciosul nu trebuie să uite că fără de știrea și voia lui Dumnezeu, nu poate face nimic pentru a ieși din starea în care se află. De aici pricepem că grija nechibzuită și peste măsură pentru ziua de mîine a credinciosului, care se îndoiește că va avea ce mîncă, ce bea sau ce îmbrăca, este o purtare lipsită de cuviință față de Dumnezeu, pentru că uită că credința lui îl învață că Dumnezeu este viu, atotștiutor, atotbun și atotîndurător. O astfel de grijă aduce o mare daună sufletului nostru: cel cuprins peste măsură de grija pentru cele trupești uită că e dator să se îngrijească și de sufletul său. Această datorie de a se îngriji și de cele sufletești îl obligă pe credincios cu atît mai mult, cu cît după felul creștinesc de a vedea lucrurile sufletul nostru este mult mai de preț decît hrana trupească, pentru că a izvorît de la Dumnezeu, tînde spre El și are menirea să ducă o viață în veci fericită (v. 25).

Dar grija peste măsură pentru hrană și îmbrăcăminte este și fără temei. Mintuitorul le atrage luarea aminte asupra păsărilor cerului și crinilor cîmpului, arătîndu-le că dacă Dumnezeu îngrijește de aceste ființe în așa măsură, atunci cu atît mai mult se va îngriji de oameni, care sînt meniți pentru o fericire veșnică.

Ca să facă mai întemeiat și mai deslușit acest lucru, Mintuitorul arată că nu există nici un motiv ca credinciosul să aibă neîncredere în Tatăl său cel ceresc. Căci El este nu numai atotbun, ci și atotștiutor și cunoaște toate trebuințele credinciosului (v. 32).

Vrednic de împărăția veșnică este numai credinciosul care se silește să ajungă la starea de dreptate în fața lui Dumnezeu, adică la slințenie. Aceasta se poate dobîndi numai dacă credinciosul — fără să disprețuiască sau să neglijeze cele trupești — se îngrijește după cuviință de cele sufletești.

G. SÎRBU